

טבוע

ביום הרביעי שב ועלה הטבוע מן המים. שלושה ימים געש הנהר בהתמרמרות שוצפת עד שנכנע, הניח לו לעלות. כמקובל במקרים כאלו היו אצות סבוכות בשערותיו וזקנו וסימני נשיכה זעירים פרחו על עורו, בעיקר בבהונות, אבל מלבד זאת נראה כתמיד – חתום ויהיר. בצעד בטוח, מורגל, הלך לביתה הדל של מתקנת הרשתות, אדיש ואולי לא מודע לרושם שהותיר מראהו במעטים שנתקלו בו בשעת הבוקר המוקדמת שבה שב ועלה וחזר לדרכי העפר של הכפר. ממילא, מעולם לא דיברו איתו; כלומר איש מלבדה.

היא ראתה אותו בחלון, כשהתקרב. וכה טבעי היה לה מראהו, עד שלרגע שכחה שמת. רק אחרי דקות ארוכות גילו לה עיניה את מה שליבה מיאן לראות – משהו בהליכתו היה שבור, או אולי איבד את איזונו הטבעי, היא לא ידעה לקרוא בשם לדבר הזה אבל נהיר וחד היה שדבר מה אינו כשורה, עד מאד אינו כשורה. ואז נזכרה, והתכווצה, ומיהרה לצאת אליו כדי לנסות להשכיח ממנו מה שאירע. ורק כשהגיעה ממש עד אליו והביטה בחורי עיניו הבינה שהוא איננו יודע.

היא חיבקה אותו, והוא כדרכו נעתר לחיבוקה וגם התיר לה להוליך אותו אל האמבט. אתה עייף, אמרה, וכשהנהן מילאה את המים והכניסה אותו לתוכם ושטפה ממנו את האצות ורחצה בעדינות את פצעיו, ואחר כך ניגבה והלבישה בבגדים שהמתינו לו כאילו רק אתמול יצא, והובילה למיטה ואמרה תנוח, ויצאה וכיבתה את האור.

היא חזרה לחיות איתו כמו פעם, ונדהמה לגלות כמה מעט השתנה. מובן שהיה צורך לסלק את המראות המעטות שהיו בבית, ולמצוא תירוץ מתקבל על הדעת לכך ששוב לא אכל ולא ישן. אבל הוא עצמו התעלם מהדברים הללו באופן טבעי ומיידי כל כך, שלא ידעה אם במכוון או שמא איננו מבחין בהם. כך או כך, היתה אסירת תודה על שובו ועל הסתגלותו ועל נס האפשרות שניתנה לה לחיות איתו גם אחרי.

ועם זאת, כשהייתה שוכבת לצידו בתום יום ארוך של קשירה ותיקון, כפות ידיה בוערות מאחיזת חבלי הרשתות הגסים ואולי גם מסיבות אחרות, מרגישה את נוכחותו – וגם, יש לומר, את הגוון המיימי שנוסף לה, חמקמק ונזיל ואפל – אירע לפעמים, ברגעי הערפול בהם הציפו המראות המוזרים ממש לפני שנרדמה, שחשה גם בהבהוב אחר. כעס. היא סירבה לדבר הזה בנחישות שהיתה מעירה אותה – מה שקרה לא באשמתו קרה, וודאי לא אשמתו שהוא מקל עליה כל כך את החיים במחיצתו לאחר ששב אליה ככה – אבל היא לא יכלה שלא לדעת כמה כמה שיכאב את מותו, ולו במעט; באפס קצהו של כאבה שלה. וידעה גם שכבר בחייו לא היה מצטער על מותו, ולא עליה, ולמרות שכאמור התיר לה לאהוב אותו וגם צרך את אהבתה, לפעמים בתובענות נטולת גבולות, בסופו של דבר גם נטר לה על כך ששמרה אותו בחיים. כלומר עד ש. ולא יכלה לשאת את ייאושו מחייו ולא את עומק עיוורונו כלפיה, גם כשעוד היו לו עיניים, ובעצם כבר מההתחלה. והתנערה, ופקדה על עצמה לישון, והסתובבה אליו והחליקה ברוך על לחיו ועל חורי עיניו ואמרה לילה טוב, אהוב שלי. ולפני שנרדמה עוד שמעה את קולו הנמוך עונה לה, לילה טוב.